

τόσον ἐπαναστάτις εἰς τὴν πατρίδα της. Ἴσως μοι παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ Τέχνη, καὶ ἡ Ἐπανάστασις δὲν συμβιβάζονται πολλὸ καὶ ὅτι τὸ συνοικεσιὸν των δὲν εἶναι ἀρμονικόν. Καὶ ὅμως ἀφοῦ ὁ Verdi εἶναι μέλος τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς, τῆς Βουλῆς ἐκείνης ἣτις θάπτον ἢ βράδιον θὰ ὀδηγήσῃ τὴν Νέαν Ἰταλίαν ὑπὸ τὸ Καπιτώλιον, διατὶ ν' ἀφαιροῦμεν ἀπὸ τοὺς ἐρμηνεῖς τοῦ παραφόρου μουσικοδιδασκάλου τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσφέρωσι συγχρόνως λατρείαν καὶ πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης καὶ πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ 10' αἰῶνος καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως; Μήπως κατὰ τὸ 1848 δὲν ἐξεδίωξαν τὸν ξένον ἐκ τοῦ Μιλάνου ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς μουσικῆς τῶν Lombardi τοῦ Verdi;

Ἡ Κυρία Gianelli εἶναι τόσον θελκτικὴ Adina, ὥστε θὰ ἦτον ἄτοπον ἐκ μέρους τῆς κριτικῆς νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ μεγαλοφώνως. Τὸ ὥραιον ἔνδυμα χωρικῆς Ἰταλίδος, τὸ πεισματωμένον της ὕψος, ἡ χαρίεσσα καὶ κομψὴ ὑπόκρισίς της, τὸ μελωδικόν της κελάδημα ἀρκοῦσι διὰ νὰ αἰχμαλωτίσωσι τὴν καρδίαν τοῦ Nemorino. Ἀλλὰ τί ἀνοήσιος ἐραστῆς εἶναι αὐτός! Ἡ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος εἶναι πάντοτε ὥραία εἰς οἰονδήποτε ἰδιῶμα καὶ ἂν προφέρεται, καὶ ὁ ἐραστής μας ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν θαυμασίαν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἣτις εἶναι μόνη της μουσικῆς δύναται μάλιστα νὰ ψάλλῃ τοῦ ἔρωτός του τὴν φλόγα εἰς τοὺς ὥραίους τοῦ Donizetti τόνους· καὶ ὅμως ἀναγκάζεται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ φίλτρα τοῦ Dulcamara διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγαπηθῇ. Μὲν' ἀληθῶς δυστύχημα τοῦτο, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀποθαρήνῃ τὸν K. Erani τὸν ἡμέτερον tenore di grazia, κατὰ τοῦ παρασκηνίου τὰ κορακιστικά· ἃς δώσῃ περισσοτέραν χάριν εἰς τοὺς τρόπους του, περισσοτέραν ζωὴν καὶ βαθυτέραν χροίαν εἰς τὸ ᾄσμα του καὶ τὸν βεβαιώσωμεν ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀγαπηθῇ καὶ ἄνευ τῆς ἐπικουρίας τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Εὐτυχεῖς οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι καθ' οὓς ὁ κόμης Saint-Germain, ὁ ὁμώνυμός μου Ἀθώτας, καὶ ὁ μαθητὴς του Καλλιόστρος ἐφθانون καὶ ὑπεραιβάνον ἴσως διὰ τῆς μαγείας των τὰ ἀπίστευτα θαύματα Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, οἱ καιροὶ καθ' οὓς ἤρκει τις νὰ καταπῇ μίαν ἀντιφαρμάκου φιάλην διὰ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγαπηθῇ.

Ὁ δύσπιστος αἰὼν μας δὲν πιστεύει πλέον ἄλλα θαύματα ἐκτὸς τῶν τοῦ χρηματιστηρίου. Ἰδοὺ διατί ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα, ἰδοὺ διατί ὁ Delcamara δὲν εὐρίσκει πλέον ἀγοραστὰς διὰ τὰ φάρμακά του. Ἀλλὰ πάλιν διατί νὰ ἦναι τόσον ἀνεπιτήδειος;

θέλει νὰ ἐλκύσῃ τὸ κοινόν, φέρων εἰς αὐτὸ γέλωτα, διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ γέλως ἀφοπλίζει τοὺς θεοὺς καὶ ὅμως πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας ὁ σκοπὸς τοῦ δὲν ἐπιτυχᾶναι· ἐπιχειρεῖ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἀντιφαρμάκου τοῦ καὶ ὅμως ἡ φωνὴ του εἶναι τόσον ὑπόκωφος καὶ τόσον ἀσθενής, ὥστε οὐδεὶς οὐδὲ λέξιν αὐτοῦ ἀκούει. Ἄ! Κύριε Delcamara, ψάλλετέ μας τὰς ἀρετὰς τῆς πανακειᾶς σας διὰ στροφῶν εὐθύμων καὶ εὐήχων καὶ τὸ κοινόν προθύμως θὰ πιστεύσῃ εἰς τὰς ἀρετὰς... τῆς φωνῆς σας. Ἡξεύρω πολλοὺς καὶ πολλὰς οἱ ὅποιοι ἔχουν μεγάλην διάθεσιν νὰ πιστεύσωσιν... εἰς τὸ ἀντιφάρμακον ἐννοεῖται. Ἀναμφισβητήτως ἡ περιφημία τοῦ Ὀλύμπου ἀμβροσία οὐδὲν ἄλλο ἦτον εἰμὴ ἀπλοῦν ἀντιφάρμακον ἔρωτος· διότι ἄλλως πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς ἐρωτικὰς τῶν Ὀλυμπίων περιπετειάς, εἰς τὰς ὁποίας μόνη ἡ Ἀθηνᾶ ἔμεινε ξένη; Καὶ ὅμως πάλιν κατὶ λέγεται... περὶ ἐνὸς Ἐριχθονίου... Ἀλλὰ πόσον οἱ σοφοὶ εἶναι πεζοὶ καὶ σκληροὶ! μᾶς ἀφαιροῦσι καθ' ἐκάστην μίαν νέαν ποιητικὴν ἀπάτην διὰ τῆς ἀμειλικτοῦ ἐπιστήμης των· κατ' αὐτοὺς, ἡ ἀμβροσία, τὸ Elisir d'Amore αὐτὸ τοῦ Ὀλύμπου, κατασκευασθὲν ὑπὸ τινος Delcamara τῆς ἐποχῆς, εἶναι ἀπλὴ ἑλληνικὴ παρατυπία τοῦ Ἰνδικοῦ somma· τί δὲ εἶναι τὸ somma γνωρίζετε βεβαίως, διότι θὰ ἔτυχε ν' ἀναγνώστῃτε καμμίαν σοφὴν πραγματείαν περὶ τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσης.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὴν Ἰταλίαν, τὰ φίλτρα της καὶ τὰς Ἀρμίδας της καὶ ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοὺς Παρισίους, εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαργαρίτας Γωτιέ, τῆς ποιητικῆς Κυρίας μὲ τὰς καμελίαις, ἣτις ὑπὸ τὸν ἀτυχῆ κάλαμον τοῦ μελοδραματικοῦ ποιητοῦ Piave μετωνομάσθη Traziata.

Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μακρά· ἄλλως τε σήμερον δὲν ταξιδεύει τις πλέον, πετᾷ... ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν ὑπάρχῃ πυκνὴ χιών ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ ὁ καιρὸς νὰ μὴν ἦναι παγετώδης ὡς σήμερον, Ἰανουαρίου 14. Ἄς ἀναβάλωμεν λοιπὸν τὸ ταξιδιὸν μας μέχρις οὗ καὶ πάλιν ἀναφανῇ ὁ ἥλιος.

ΑΛΘΩΤΑΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας· μετ' οὐράνια ῥόδα στρώουσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας· συνδέουσι τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος δεσμούς, καὶ ὑπὸ

τὸν αἰδήμονα πέπλον τῶν χαρίτων, τρέφουσι δι' ἱεροᾶς χειρὸς τὰ ἀμάραντα ἄνθη τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Σίλλερ.

*

Πρέπει τις νὰ ἦναι λίαν εἰδήμων τῶν κατὰ τὸν βίον, ἵνα γινώσκῃ νὰ ὑπομένῃ.

Κ^α Δεμαιντενόν.

*

Ἔσο ποιητὴς ἡ καλλιτέχνης, βάψε τὴν γραφίδα σου εἰς τὰ χρώματα τοῦ λυκαυγοῦς διὰ νὰ ζωγραφίσῃς τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύτιν τοῦ ἡλίου· ψάλλε τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνθέων· περιγράψον τὴν προδότιδα καλλονὴν τῆς θαλάσσης ὅταν, γυνὴ παράφορος, σὲ προκαλεῖ δι' ἀσπασμῶν ἡδονῆς· ἐξύμνει αὐτὴν ὅταν, ἐρωμένη ζηλότυπος καὶ πρόσβληθεῖσα, θέλῃ πᾶν νὰ παρασύρῃ ὑπὸ τὰ κύματά της, — οὐδέποτε θὰ καταστῇς τέλειος ποιητὴς ἡ καλλιτέχνης, ἐφ' ὅσον δὲν ζωογονήσῃς τὴν εἰκόνα σου διὰ τοῦ βλέμματος γυναικὸς — τοῦ βλέμματος τῆς Ἰουλλιέτης πρὸς τὸν Ῥωμαῖον!

*

Οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστημένος διὰ τὴν περιουσίαν του, οὔτε δυσαρεστημένος διὰ τὸ πνεῦμά του.

Κ^α Δεσουλιέρ.

*

Εἶναι τοσοῦτον ὥραϊον τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα τῆς καλλονῆς, ὥστε καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς μόλις τολμᾷ νὰ τὸ ἀποσφογγίσῃ δι' ἐνός του φιλήματος· εἶναι τοσοῦτον γλυκὺ τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς αἰδοῦς, ὥστε καὶ ἡ συμπάθεια αὐτὴ μόλις ἐπιθυμεῖ τὴν ἐξάλειψίν του.

Βύρων.

*

Ἡ ἐλπίς ὁμοιάζει πρὸς φιλέρασκον γυναῖκα ἥτις σὲ ἐγκαταλείπει εὐθὺς ἅμα δὲν κατορθώνει πλέον νὰ τρέφεται ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῶν στεναγμῶν σου.

*

Ὅσάκις ἡ δραστηριότης τῆς ψυχῆς ἀποκοιμίζεται εἰς τοὺς ἀχανεῖς ῥεμβασμοὺς τῆς ἐλπίδος, ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐργασία φαίνεται ἐπαχθὴς εἰς τὸν πιστευόντα, ὅτι δύναται νὰ ἐπαναπαύηται εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ' εὐθὺς ἅμα ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του πάσας καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς δυστυχίας του, ρίπτεται εἰς νέας τύχας.

Κ^α Γκιζώ.

*

Ἡ ἀξία ἀγαθῆς τινος πράξεως ἀπόλλυται διὰ τοῦ ἐλαχίστου κέρδους ὅπερ ἐξ αὐτῆς πορίζομεθα. Διηγούμενοι αὐτὴν ἱκανοποιούμεν τὴν φιλαυτίαν μας, καὶ οὕτω μηδενίζομεν τὴν ὀφειλομένην ἡμῖν εὐγνωμοσύνην.

Βαλζάκ.

*

Ὁ Θεὸς ἔκαμε ξανθὰς τὰς γυναῖκας τῆς Ἀρκτοῦ θέλων νὰ παρηγορήσῃ τοὺς τόπους· ἐκείνους διότι τοῖς ἐστέρησε τὸν ἥλιον.

Ῥίχτερ.

*

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας ἀφορᾷ μόνον τὸν ὠκεανόν· ἡ πολιτικὴ τῶν γυναικῶν ἀφορᾷ μόνον τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρως εἶναι ὠκεανὸς διὰ τὴν γυναῖκα· ἐπιπτόμεθα εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς θαλασσοπλοΐας διὰ νὰ φθάσωμεν τέλος εἰς τὴν ξηράν.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ πολλάκις εἶναι ἄμμος ἄστατος· καὶ πολλοὶ ναυαγοῦν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐνῶ ἀτενίζουσι μετ' ἐλπίδος πρὸς τὴν ἀκτὴν.

*

Περισσότερον διασκεδάζει ἡ γυνὴ διὰ τῶν μυθιστορημάτων, ἅτινα κάμνει αὐτὴ, ἢ δι' ὅσων ἀναγινώσκει.

Θεόφιλος Γωτιέ.

*

Φεῦ! μάταια ὄνειρα κατὰ τὴν νεότητα, ὀχληροὶ μόχθοι κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, πικραὶ πλάναι κατὰ τὸ γῆρας καὶ βάσανοι κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ἰδοὺ τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου.

Γεωργία Σάνδ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Ἀπεβίωσεν ἐσχάτως εἰς Παρισίους τὸ πρεσβύτερον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ Ἐδμόνδος Φραγκίσκος Ἰομάρδος, ἰδίως διαπρέψας περὶ τὴν τῆς Ἀφρικῆς γεωγραφίαν καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐν Γαλλίᾳ ἐκπαίδευσιν. Ἐγεννήθη τὴν 20 Νοεμβρίου τοῦ 1777 ἐν Βερσαλλίαις, ἐσπούδασε εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν τῶν Παρισίων σχολὴν, καὶ ἔλαβεν ὡς μηχανικὸς μέρος εἰς τὴν τοῦ Ναπολέοντος ἐκστρατείαν εἰς Αἴγυπτον. Μετὰ δὲ τὴν ἐκείθεν ἐπάνοδόν του ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τοῦ κολοσσιαίου συγγράμματος «Περιγραφή τῆς Αἰγύπτου» ὅπερ ἤνοιξεν εἰς αὐτὸν τὰς θύρας τῆς Ἀκαδημίας. Πρῶτος αὐτὸς συνέλαβε τὴν μεγάλην